

Ήλιος και Σελήνη

Ήλιος: πρωταγωνιστής

Σελήνη: ο στόχος της αναζήτησης

Τραγούδι: Η μπαλάντα των αστεριών-Μέλισσες

1η Σκηνή-εσωτερικός μονόλογος

“Ποτέ δεν μου άρεσαν οι ξένες φωνές. Οι φωνές των άλλων ανθρώπων μου προκαλούν δυσφορία. Ακούω τα λάθη τους πριν γίνουν, θυμώνω και θέλω να το σταματήσω αλλά είναι σαν ένα τσιγάρο που όσες φορές κι αν γυρίσεις πίσω το χρόνο θα σου σκάσει το μπαλόνι. Ακούγοντάς τους αισθάνομαι πως πίσω απ τις μορφές τους ίσως και να υπάρχει κάτι ωραίο, όμως κάποιος δαίμονας στέκεται εκεί μπροστά μου μιλώντας με τις φωνές τους για να με αποσυντονίσει. Ίσως γιατί οι ψυχές τους δεν έχουν τη δύναμη να ακουστούν πέρα από τον ήχο της φωνής.”

[στόματα ανθρώπων που μιλάνε συνεχώς, κλαίνε, φωνάζουν, συζητάνε, γελάνε χωρίς να ακούγεται ο ήχος των φωνών τους]

2η Σκηνή-εσωτ.-στο κρεβάτι-χάραμα

[πιάνο εισαγωγή κομματιού]

Ο ήρωας ξυπνάει στο κρεβάτι του δωματίου του, ένα μικρό δωμάτιο με θέα στον πλακόστρωτο δρόμο. Ξυπνάει ακούγοντας μια μελωδία στο πιάνο από το ραδιόφωνο. Ανοίγει τα μάτια του, σηκώνεται και κοιτάζει έξω. Σε λίγο ξημερώνει. Τεντώνεται, γδύνεται, φοράει ένα γκριζο ζιβάγκο, ένα σκούρο τζιν, ένα μαύρο μοντγκόμερυ και το γκριζο του κασκόλ.

3η Σκηνή-εξωτ.-στην είσοδο του σπιτιού-πρωί

Ο Ήλιος βγαίνει από το σπίτι τρώγοντας μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα. Περπατάει.

4η Σκηνή-εξωτ.-στο ταχυδρομικό κουτί-πρωί

Ταχυδρομεί τα γράμματα στο ταχυδρομικό κουτί της γειτονιάς του.

5η Σκηνή-εξωτ.-στην αγορά-πρωί

Ο ήρωας κάνει κάποια ψώνια. Άνθρωποι του μιλούν, αλλά αποφεύγει να απαντήσει. Κάποιος του ζητά συγγνώμη που τον έσπρωξε κατά λάθος, μια κυρία τον ρωτάει τι ώρα είναι, εκείνος με το ζόρι δείχνοντας δυσφορία προτάσσει τον καρπό του για να δει μόνη της την ώρα. Κάποιος γνωστός τον χαιρετάει και εκείνος απλά γνέφει το κεφάλι του. Αγοράζει τσιγάρα από το περίπτερο και ο περιπτεράς προσπαθεί να του πιάσει κουβέντα αλλά εκείνος φοράει τα ακουστικά του, κάνει νοήματα σαν να τον άκουγε, χαιρετάει και φεύγει.

6η Σκηνή-εξωτ.-στο λεωφορείο-πρωί

Ο Ήλιος στέκεται στο λεωφορείο, χτυπάει το μη3 του εκνευρισμένος με τα δάχτυλά του γιατί φαίνεται πως έχει χαλάσει. Εκείνη την ώρα τυχαίνει να ακούσει ένα νεαρό που μιλάει με ένα φίλο του.

ΝΕΑΡΟΣ:

..και μου είπε χτες ότι δεν θα γίνει η δουλειά που συμφωνήσαμε, οπότεν κι εγώ δεν θα ασχοληθώ άλλο με όλα αυτά έχω κουραστεί σου λέω..

Στο άκουσμα της λέξης σταματάει, γυρίζει πίσω και του λέει

ΗΡΩΑΣ:

Οπότε. Οπότεν δεν υπάρχει.

Ο νεαρός τον κοιτάζει με ένα ύφος απορίας και παράλληλα κοροϊδευτικό σαν να του λέει 'δε μας παρατάς ρε φίλε'

Ο Ήλιος κατεβαίνει από το λεωφορείο

7η Σκηνή-εξωτ.-έξω από τη δουλειά-μεσημέρι

Μπαίνει σε ένα μεγάλο κτίριο με τζαμαρίες και γυάλινη είσοδο. Κόσμος πηγαινοέρχεται με χαρτοφύλακες.

8η Σκηνή-εσωτ.-στη δουλειά

Ο ήρωας κάθεται στην καρέκλα του πίσω από τις κάμερες και επιβλέπει το δελτίο ειδήσεων.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ:

Αύριο είναι η μέρα των εκλογών. Στο τέλος της διαδικασίας οι αρμόδιοι υπάλληλοι θα καταμετρήσουν τους ψήφους των ψηφοφόρων.

ΗΡΩΑΣ:

Στοπ ! Στοπ, δεν είναι τους ψήφους, είναι ΤΙΣ ΨΗΦΟΥΣ! Η ψήφος, τις ψήφους, κατανοητό? Διάλειμμα και μετά το ξαναπάμε.

Όλοι βγαίνουν έξω για το διάλειμμα, ενώ ο Ήλιος βγάζει ένα σημειωματάριο. Γράφει διάφορα κοιτώντας γύρω του, σημειώνει και γελάει μόνος του. Περνάνε από δίπλα δυο κοπέλες που τον κοιτάζουν περίεργα και μουρμουρίζουν.

9η Σκηνή-εξωτ.-στο δρόμο για το σπίτι απόγευμα πρίν δύσει ο ήλιος

Περπατάει μόνος του ακούγοντας μουσική. Την εισαγωγή του τραγουδιού στο πιάνο. Μπαίνει στο σπίτι και κλείνει την πόρτα πίσω του την ώρα που ο ήλιος δύει.

10η Σκηνή-εσωτ-στο σπίτι

Ο ήρωας κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας. Υπογραμμίζει ορθογραφικά λάθη σε ένα περιοδικό και τα καθαρογράφει σε κόλλες αναφοράς. Μετά βάζει να δει μια ταινία και σημειώνει τους υπότιτλους σε ένα χαρτί για να τους περάσει στον υπολογιστή. Μόλις τελειώνει ομαδοποιεί τις κόλλες αναφοράς, τις τοποθετεί σε μεγάλους φακέλους, τους κλείνει και βάζει γραμματόσημα. Αφήνει τους φακέλους σε μια θήκη πάνω στην εξώπορτα από την εσωτερική της μεριά.

11η Σκηνή-εσωτ-στο δωμάτιο-βράδυ

Ο Ήλιος είναι ξαπλωμένος ανάσκελα, και παίζει στο ραδιόφωνο την εισαγωγή του Τραγουδιού στο πιάνο. Κλείνει τα μάτια του. Όλα σκοτεινιάζουν.

12η Σκηνή-το όνειρο

Πάνω στη μελωδία μια όμορφη γυναικεία φωνή τραγουδά αργά και σχεδόν ψιθυριστά:

*“κι έγιναν οι συλλαβές
φωτεινά αστέρια
και το χαρτί ουρανό
όταν χάνεται το φως”*

Παίρνει μια χρυσή πένα και γράφει:

“Αν βρίσκονταν κάποιο πρωί στο κρεβάτι σου κρεμασμένα δυο ζευγάρια φτερά, ένα μαύρο κι ένα χρυσό, ποιο θα διάλεγες να φορέσεις; Τι θα επιφ..”

Η φωνή διαβάζει τις λέξεις με την όμορφη αισθησιακή φωνή της. Η μουσική συνεχίζεται και ξαφνικά ο ήρωας ξυπνάει.

13η Σκηνή-εσωτ.-στο δωμάτιο-χάραμα

Ο Ήλιος σηκώνεται απότομα τρομαγμένος. Ανασαίνει βαριά και αμέσως τρέχει στο παράθυρο για να κοιτάξει έξω. Ντύνεται γρήγορα με όμορφα ρούχα

14η Σκηνή-εσωτ-στην είσοδο-λίγες στιγμές μετά

Ο Ήλιος βιαστικά παίρνει τους φακέλους πίσω από την πόρτα και την κλείνει δυνατά.

15η Σκηνή-εξωτ-στο γραμματοκιβώτιο-πρωί

Τρέχοντας περνάει από το γραμματοκιβώτιο και ρίχνει μέσα τους φακέλους χωρίς να σταματήσει. Συνεχίζει να τρέχει.

16η Σκηνή-εξωτ-στο κέντρο-πρωί

Φτάνει λαχανιασμένος στην αγορά. Είναι κατάμεστη από κόσμο που μπαινοβγαίνει σε μαγαζιά. Στέκεται στη μέση της κίνησης και κοιτάζει γύρω του ψάχνοντας. Ακούγεται ο θόρυβος από τις ομιλίες του κόσμου που περπατάνε και συνομιλούν.

Αυτή τη φορά μιλάει σε όσους ανθρώπους μπορεί. Περισσότερο στις κυρίες, σε κοπέλες και κορίτσια. Λέει καλημέρα, ρωτάει αν χρειάζονται βοήθεια, ρωτάει δήθεν για πληροφορίες αλλά αρκείται στο να ακούσει τη χροιά των φωνών τους. Τους μιλάει ευγενικά δείχνοντας πολύ πειστικά ενδιαφέρον, όμως κάθε φορά που απομακρύνεται από την καθεμιά τους η έκφρασή του γίνεται αγχώδης και συνεχίζει να ψάχνει. Σιγά σιγά η ώρα περνάει, και η αγορά αδειάζει. Κάποια στιγμή δεν έχει κόσμο πια και έχει αρχίσει να βραδιάζει (ο ήλιος αλλάζει θέση και πέφτει). Ο ήρωας γυρίζει πίσω.

17η Σκηνή-εξωτ-στο δρόμο για το σπίτι

Ο Ήλιος γυρίζει σπίτι περπατώντας και μιλάει σε όποια κοπέλα συναντήσει. Φτάνει στην πόρτα λίγο πριν ο ήλιος δύσει και κοντοστέκεται κοιτώντας πίσω. Μπαίνει μέσα σαν να θέλει να προλάβει πριν νυχτώσει.

18η Σκηνή-εσωτ-στο σαλόνι

Διορθώνει διάφορα στο τραπέζι, τα ξανακατηγοριοποιεί σε φακέλους, τους βάζει πίσω από την πόρτα.

19η Σκηνή-εσωτ-στο κρεβάτι-βράδυ

Ξαπλώνει, κοιτάζει το ταβάνι, κλείνει τα μάτια.

20η Σκηνή-το όνειρο

Το όνειρο επαναλαμβάνεται ακριβώς το ίδιο.

21η Σκηνή-ξύπνημα-χάραμα-την επόμενη μέρα

Σηκώνεται, ντύνεται ξυρισμένος, με άλλα ρούχα

22η Σκηνή-στο χωλ-χάραμα

τρέχοντας παίρνει τους φακέλους και βγαίνει χτυπώντας την πόρτα.

23η Σκηνή-στο ταχυδρομικό κουτί

Ρίχνει τρέχοντας τα γράμματα και συνεχίζει

24η Σκηνή-στο κέντρο

Κάνει ακριβώς το ίδιο με τη σκηνή 16

25η Σκηνή-Γυρισμός

Γυρίζει σπίτι, μπαίνει την ώρα που ο ήλιος δύνει

26η Σκηνή-ξύπνημα-χάραμα-την επόμενη βδομάδα

Σηκώνεται, ντύνεται αξύριστος, με άλλα ρούχα

27η Σκηνή-στο χωλ-χάραμα

τρέχοντας παίρνει τους φακέλους και βγαίνει χτυπώντας την πόρτα.

28η Σκηνή-στο ταχυδρομικό κουτί

Ρίχνει τρέχοντας τα γράμματα και συνεχίζει

29η Σκηνή-στο κέντρο

Κάνει ακριβώς το ίδιο με τη σκηνή 16

30η Σκηνή-Γυρισμός

Γυρίζει σπίτι, μπαίνει την ώρα που ο ήλιος δύει

31η Σκηνή-ξύπνημα-χάραμα-τον επόμενο μήνα

Σηκώνεται, ντύνεται με αρκετά γένια, με άλλα ρούχα

32η Σκηνή-στο χωλ-χάραμα

τρέχοντας παίρνει τους φακέλους και βγαίνει χτυπώντας την πόρτα.

33η Σκηνή-στο ταχυδρομικό κουτί

Ρίχνει τρέχοντας τα γράμματα και συνεχίζει

34η Σκηνή-στο κέντρο

Κάνει ακριβώς το ίδιο με τη σκηνή 16

35η Σκηνή-Γυρισμός

Γυρίζει σπίτι, ανοίγει την πόρτα για να μπει στο σπίτι την ώρα που ο ήλιος δύει. κοιτάζει πίσω του και παίρνει ένα κουρασμένο ύφος, στεναχωρημένο. Τελικά αποφασίζει να μην μπει. Φεύγει.

36η Σκηνή-Βόλτα-νύχτα Χριστουγέννων

Είναι Χριστούγεννα και κάθεται σε ένα παγκάκι κοιτάζοντας τη θάλασσα. Φαίνεται λυπημένος. Σηκώνεται να κάνει μια βόλτα. Έχει πανσέληνο, η θάλασσα είναι γαλήνια και κάνει μια βόλτα στο λιμάνι.

37η-στην άδεια γιορτινή πόλη-εξωτ-βράδυ

Η πόλη είναι στολισμένη και ο ήρωας περπατάει στα πλακόστρωτα σοκάκια της. Μετά από λίγη ώρα ακούει αχνά τη μελωδία του τραγουδιού μαζί με τον ήχο του ελαφρύ αέρα που φυσάει.

Πλησιάζει για να εξετάσει από πού προέρχεται. Πλησιάζοντας παρατηρεί ότι ακούγεται από ένα μισάνοιχτο παράθυρο, που φωτίζεται όπως φαίνεται από ένα κερί, και είναι το τραγούδι του ονείρου του. Η λευκή κουρτίνα του ανεμίζει έξω από το παράθυρο. Τότε ένα χαρτί παρασύρεται από τον αέρα και βγαίνει από το παράθυρο για να προσγειωθεί σε μια λιμνούλα με λασπόνερα κοντά στον ήρωα. Εκείνος το παίρνει πριν μουσκέψει, και το κοιτάζει. Είναι το γράμμα που έβλεπε στο όνειρό του, ένα καθαρό καλογραμμένο χαρτί με πολύ όμορφα γράμματα.

Κοιτάζει το παράθυρο για λίγο, το τραγούδι εξακολουθεί να ακούγεται με την όμορφη γυναικεία φωνή που ονειρευόταν ο ήρωας όλα αυτά τα βράδια. Διαβάζει το γράμμα δυνατά.

“Αν βρίσκονταν κάποιο πρωί στο κρεβάτι σου κρεμασμένα δυο ζευγάρια

φτερά, ένα μαύρο κι ένα χρυσό, ποιο θα διάλεγες; Το μαύρο θα σου δώσει κάθε υλική απόλαυση που ποτέ επιθύμησες, θα έχεις ό,τι ζητήσει ο νους σου...

(το τραγούδι σταματάει απότομα σαν να πάτησε κανείς παύση)

...Το χρυσό είναι όμως μιας χρήσεως. Θα σε κάνει για μια μέρα να πετάξεις. Να διασχίσεις τους ουρανούς σαν πουλί, να δεις από ψηλά τη θάλασσα κι από κοντά τα σύννεφα, κι ύστερα θα πέσεις."

Τότε ξεπροβάλλει μια κοπέλα δειλά από το παράθυρο. Τον κοιτάζει στην αρχή απορημένη. Εκείνος τη βλέπει όμως συνεχίζει να διαβάζει. Η φωνή του είναι μπάσα και αδέξια.

"Η μέρα θα ξεκινούσε όπως όλες οι άλλες, και όλοι γύρω σου θα ήταν οι ίδιοι, εσύ όμως θα είχες την επιλογή μιας ξεχωριστής δύναμης που ίσως να άλλαζε τη ζωή σου μια για πάντα. Θα την άλλαζε όμως πραγματικά;..."

Η κοπέλα τον κοιτάζει τώρα χαρούμενη. Η φωνή του σιγά σιγά σβήνει ενώ εκείνος συνεχίζει να διαβάζει και απομένει εκείνη να τον κοιτάζει στο παράθυρό της σαστισμένη.

Μόλις τα γράμματα τελειώνουν, ο ήρωας τη ρωτάει

ΗΡΩΑΣ: Εσύ τα έγραψες;

Εκείνη του γνέφει καταφατικά.

ΗΡΩΑΣ: Εσύ τραγουδούσες προηγουμένως;

Εκείνη με ένα νόημα του απαντάει καταφατικά και πάλι.

ΗΡΩΑΣ: Μπορείς να το τραγουδήσεις για μένα;

Η κοπέλα όμως απλά τον κοιτάζει και δεν του μιλάει. Της το ζητάει και πάλι. Τότε η κοπέλα παίρνει μια πολύ στεναχωρημένη έκφραση, μπαίνει μέσα και μετά από λίγο κατεβαίνει να τον συναντήσει κάτω στο δρόμο.

Είναι ξυπόλυτη, με το λευκό της νυχτικό και από μια μαύρη σταυρωτή ζακέτα, τα πλούσια ξανθά της μαλλιά γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο και κρατάει κάτι στα χέρια. Πλησιάζει, τα χέρια της είναι γεμάτα με λεκέδες από μελάνι. Κρατά ένα κασετόφωνο. Του συνδέει ένα ζευγάρι ακουστικά, και του τα φορά με απαλές κινήσεις. Τοποθετεί το κασετόφωνο κάτω από τη μπλούζα της, στην περιοχή της καρδιάς της και πατά το play. Τότε το τραγούδι ξεκινά και πάλι και φαίνεται στο λαιμό της κοπέλας η λαρυγγεκτομή της.

*“Κάποια βραδιά σε λευκό χαρτί
έκρυψα όσα είχα μες στην καρδιά
μα δεν σου ‘χα πει.*

*Πήρα βαθιά μια αναπνοή
και φύσηξα τις λέξεις
πέρα μακριά η γραφή να σκορπιστεί.*

*Κι έγιναν οι συλλαβές φωτεινά αστέρια
και το χαρτί ουρανός όταν χάνεται το φως.*

*Κάθε φορά που κοιτάς ψηλά
κι η στίλβη δυναμώνει
μια συλλαβή θέλει ν’ ακουστεί.*

*Και προσπαθεί να ‘ρθει πιο κοντά
μα στο κενό γλιστράει*

Τελικό σενάριο

Ελισάβετ Ζιώγα

και σκέφτεσαι ένα αστέρι έπεσε.

*Έγιναν οι συλλαβές φωτεινά αστέρια
και το χαρτί ουρανός όταν χάνεται το φως”*